

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 6 (41) iunie 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

Nationalizarea principalelor mijloace de producție înfăptuită la 11 iunie 1948

de Guvernul condus de dr. Petru Groza, în care comuniștii au avut un rol hotărâtor, a reprezentat un act revoluționar menit să schimbe în mod

NAȚIONALIZAREA, UN ACT NECESAR ȘI OBIECTIV

asupra mijloacelor de producție (fabrici, uzine pământ, bănci - într-un cuvânt: capitalul bănesc sau material) se afla în mâinile unor persoane fizice sau grupuri, române sau străine, la relații de tip socialist în care proprietatea asupra mijloacelor de producție aparține poporului, în întregul său, și este gestionată de Stat prin instituțiile sale executive, șeful statului și guvern, investite direct de el și răspunzătoare în fața sa de rezultatele exploatării acestora.

Pentru a înțelege mai bine contextul în care s-a luat măsura naționalizării, va trebui să ținem cont de următoarele argumente:

1. Programul Partidului Comunist, care prevedea construirea unei economii socialiste bazată în principal pe proprietatea socialistă care, la rândul ei, să ducă la eliminarea exploatării omului de către om;

2. Situația economică a țării era deosebit de grea, iar industria era în cea mai mare parte tributară consecințelor transformării ei din timpul războiului

(continuare în pag. 2)

fundamental relațiile de producție din economia României. Atunci a început procesul de trecere de la relații de tip capitalist, în care proprietatea

CE SE MAI ÎNTÂMPLĂ PE LA NOI

Mai întâi de toate, avem o vară secetoasă. Care nu se lasă înduplecată de faptul că suntem și așa destul de săraci. Bineînțeles, nu toți! Avem români „de seamă”, care au știut să facă bani în diferite chipuri, și care n-ar simți lipsurile nici dacă Sahara s-ar muta la noi. Ceea ce n-ar fi exclus, deșertificarea fiind deja o realitate amplificată de despăduriri. Tot defrișările masive și ilegale stau cel mai probabil și la baza dezechilibrului circuitului apei în natură. După o toamnă și o iarnă cu precipitații abundente, care au pus serioase probleme lucrărilor de însămânțare și chiar străngerii recoltelor din anul precedent, ne-am „pricopsit” cu o primăvară și un început de vară fără ploi semnificative. Țăranii privesc rugători spre cer, și de pe buzele lor auzi la tot pasul că grânele „n-au băgat bob”, iar porumbul „a ieșit din joi în Paști”... Cei mai înaintați

în vârstă își amintesc oftând de sistemele de irigații construite sub comuniști și distruse în „democrație”.

(continuare în pag. 6)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Naționalizarea, un act necesar și obiectiv pag.1
2. Ce se mai întâmplă pe la noi pag.1
3. Defectarea planificată pag.2
4. Între Dr. Petru Groza și Gheorghe Gheorghiu-Dej pag.3
5. O zi în „Mica Rusie” pag.7
6. Să nu repetăm greșeala nefastă din 1941! pag.9
7. Să nu ne pierdem simțul umorului pag.10
8. Sistem globalizat de conversie a deșeurilor termice în energie electrică pag.11
9. De ce a fost omorât Muammar al-Gaddafi? pag.12
10. Cuba a inventat vaccinul împotriva cancerului de plămâni... pag.13
11. Venezuela se află în mijlocul unei noi reconfigurări geopolitice mondiale pag.13
12. Pe mâna capitalului străin, România va rămâne mereu o colonie pag.14
13. Nu credem că e o coincidență! pag.15
14. România, ultimul bal pag.16
15. Sport - Cupa ACS Titan .. pag.16

(continuare din pag. 1)

în industrie menită satisfacerii cerințelor de război;

3. Agricultură a suferit transformări în urma efectuării reformei agrare din martie 1945, care au dus la fărâmițarea terenurilor, iar seceta extrem de severă din anii 1946 și

1947 a dus la o scădere drastică a producției agricole și deci a aprovizionării populației cu alimente, generând chiar starea de foamete;

4. Se manifestau foarte multe cazuri de sabotaj din partea patronilor, ceea ce îngreuna luarea unor măsuri rapide și eficiente de către autorități în vederea redresării producției industriale, în special;

5. Constituția țării de la acea dată, la art.11 prevedea: „Când interesul general cere, mijloacele de producție, băncile, societățile de asigurare, care sunt proprietate particulară a persoanelor fizice sau juridice, pot deveni proprietatea statului, adică bun al poporului, în condițiile prevăzute de lege”, ori necesitatea unei dezvoltări economice accelerate a țării reprezenta tocmai acest „interes general”.

Așa cum arată documentele vremii, acțiunea a fost minuțios pregătită și executată ferm și într-un timp scurt, fără să ducă la perturbări majore în funcționarea întreprinderilor trecute în proprietate comună. Astfel, „Pentru asigurarea și buna coordonare a acestei acțiuni de

mare importanță, Comitetul Central a hotărât înființarea Comisiilor Județene de Naționalizare: Secretarul Județenei, prefectul, președintele sau secretarul Consiliului Sindical Județean, delegatul Direcției Generale a Controlului Economic și Administratorul financiar. Sediul comisiei va fi în localul Județenei Partidului Muncitoresc Român”. Acestei comisii i se stabileau ca sarcini: „să instruiască pe secretarii organizațiilor de partid, pe președinții de sindicat și pe noii directori; să organizeze și să controleze ocuparea și preluarea întreprinderilor în bune condiții; să organizeze paza întreprinderilor; să urmărească preluarea efectivă a întreprinderii în baza instrucțiunilor speciale ce vor fi date noilor directori; să ia măsuri pentru a stabili întreprinderile care nu sunt trecute în listă, dar care trebuie naționalizate; să ajute noile conduceri să aducă la îndeplinire sarcinile căpătate; să asigure securitatea întreprinderilor și combaterea tuturor manifestărilor dușmănoase. O atenție deosebită se va acorda păstrării secretului”. Instruirea temeinică a celor care plecau în întreprinderi era considerată esențială, ținând cont că „dușmanul de clasă va încerca și după preluare să împiedice naționalizarea prin sabotaje, incendii, diversiuni”.

Odată ajunși în întreprindere, oamenii muncii trebuiau să treacă la organizarea pazei și securității pentru asigurarea patrimoniului împotriva furturilor, incendiilor, exploziilor, distrugerilor; luarea de măsuri serioase de pază la punctele cheie – uzina electrică, secții importante. Totodată, ei trebuiau să acorde o atenție deosebită tehnicienilor, „cărora trebuie să li se arate perspectivele de muncă rodnică ce li se deschid prin naționalizare”. Muncitorilor li se explicau rațiunile actului naționalizării.

Legea naționalizării (Nr. 119 din 11 iunie 1948) prevedea că: „erau naționalizate toate resursele solului și subsolului care nu se găseau

în proprietatea Statului la data intrării în vigoare a Constituției Republicii Populare Române din 1948”. A doua componentă o reprezentau întreprinderile individuale, toate tipurile de societăți, asociațiile particulare industriale, bancare, de asigurări, miniere, de transporturi și telecomunicații, etc. Practic, circa 90% din economia țării era

transferată în proprietatea **POPORULUI!**

Au fost trecute în proprietatea Statului 1.050 de întreprinderi, uzine, bănci, societăți de transport, case de asigurări, inclusiv Societatea Română de Radiodifuziune și alte instituții de presă.

Regimul democrat popular reprezentat în principal de comuniști nu a distrus nici o întreprindere naționalizată, ci din contră, le-a dezvoltat și modernizat încontinuu dar a și construit altele noi pe întregul teritoriu al țării, peste 10 mii, până la fatidica zi de 22 decembrie 1989.

Astăzi societatea civilă, adică poporul, încearcă firav să strângă semnături pentru a se iniția în Parlament o nouă lege de naționalizare, ca reacție la situația bunurilor naționalizate în 1948, dar și a celor construite în epoca socialistă (comunistă), încăpute pe mâna unei clase politice iresponsabile.

Petre Ignat

DEFECTAREA PLANIFICATĂ

toate atuurile să devină o putere industrială. Și mai are un atu, ce inițial apare ca dezavantaj: penuria forței de muncă. Cu indienii exterminați, negrii muncind

pământul, expansiunea industrială pare în pericol. Dar chiar de aici vine și salvarea: capitaliștii fiind nevoiți să economisească munca relativ rară și scumpă a oamenilor se văd obligați să investească în mașini. Producția crește puternic, concurența la fel, și piața devine suprasaturată. Statele Unite devin o mare putere industrială, dar izbucnește Marea criză economică.

Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, cu atât mai grav cu cât din Uniunea Sovietică vin numai știri de reușită. Din avalanșa de soluții avansate de nenumărați intelectuali burghezi se disting două: producția pentru dorințe, nu pentru nevoi, și **uzura planificată**.

Prima vine, încă înainte de criză, de la psihanalistul Edward Bernays ce insistă că

←
reclamele fâțișe sau deghizate nu trebuie să mai evidențieze calitățile funcționale ale produselor, ci să creeze dorințe. Consumatorul să nu mai spună în sinea lui „îmi trebuie”, ci „îmi doresc”. De atunci, nu mai există vreo reclamă, spre exemplu la autoturisme, care în secundele prețioase ale spotului publicitar să nu îți arate curbele caroseriei și ale vreunei femei, în loc să informeze despre cai-putere, consum și alte caracteristici. A doua soluție vine de la agentul imobiliar Bernard London, ce a lansat conceptul de „uzură morală planificată”. El insistă ca orice capital și orice produs să aibă o durată de viață stabilită la momentul producerii lor. Cumpărătorul trebuie să știe durata de viață a produsului, dacă o depășește să fie taxat, iar dacă economia se împotmolește în șomaj generalizat, statul să pornească o campanie de rechiziție a produselor și capitalurilor „expirate”, urmată de distrugerea lor. Era sincer revoltat de starea muncitorimii și se plângea că oamenii nu își mai reînnoiesc bunurile ca înainte de criză și de aceea nu mai poate demara economia. Pe scurt, confunda cauza cu efectul. Ideile acestor doi domni se completează reciproc și astfel a luat naștere în occident cea ce putem numi „Epoca risipei”. Cu toate efectele negative pe care le-au adus aceste idei nici măcar nu au fost determinante în salvarea capitalismului american. Ieșirea din Marea criză s-a realizat în urma adoptării de către guvern a „Noii înțelegeri”, la presiunea mișcării muncitorești. În schimb, au creat criza ecologică, al cărei sfârșit nu se întrevede degrabă.

Capitaliștii au de ales astfel: să producă obiecte trainice, dar să riște la un moment dat să nu mai aibă cerere, sau să producă obiecte ce știu că se vor strica și astfel cererea să fie asigurată. Evident aleg varianta a

doua chiar dacă riscă să își nemulțumească clienții. În condiții de dominare a pieței nici măcar nu le pasă. Dacă totuși există concurență pe piața respectivă, poate va apărea vreunul care să încerce producția de obiecte trainice, ca să speculeze nemulțumirea consumatorilor, dar se va lovi repede de prima problemă: **saturarea pieței.**

Iată câteva din metodele folosite pentru scurtarea vieții produselor: folosirea de material slab în locurile unde se preiau șocuri; amplasarea de componente ce trebuie să rămână reci lângă surse de căldură; baterii încorporate; cipuri, care după îndeplinirea unei anumite condiții, cum ar fi timpul scurs de funcționare, blochează aparatul și îl face să apară ca stricat. Și iată câteva produse ce au parte de asemenea inginerii: cartușele de imprimantă, care pe când nu sunt încă nici pe jumătate goale opresc imprimanta și te obligă să cumperi alte cartușe, uneori mai scumpe decât imprimanta; imprimantele, care după un anumit număr de pagini se blochează; manualele școlare publicate de editurile private, care trebuie să păstreze același conținut de la un an la altul, dar schimbă redactarea ca să nu poată fi refolosite de la elevii mai mari; multe laptopuri și telefoane au bateria nedetașabilă, dar nici celelalte componente nu se pot înlocui din cauza șuruburilor cu cap personalizat; oprirea producției de piese de schimb la automobile la scurt timp după lansarea modelului; noile televizoare sunt programate să funcționeze 20.000 ore, iar condensatoarele la ecranele LCD și plasmă se distrug din cauza căldurii; mașinile de spălat sunt programate să țină între 2.000 și 2.500 de spălări; ciorapii de nailon aveau la început o rezistență formidabilă, dar în scurt timp s-a decis reducerea rezistenței materialului. Acestea nu pot fi atribuite unor

scăpări sau unor ingineri nepricepuți, ci sunt urmărite intenționat și planificate minuțios. Există personal în cadrul departamentelor de cercetare-dezvoltare care se ocupă numai cu așa ceva. De asemenea, există economiști în cadrul companiilor, care calculează câștigurile uneia sau alteia dintre soluțiile de defectare planificată. Iar în cadrul universităților există economiști ce fac apologia acestor practici.

Activiștii, partidele ecologiste și de stânga se luptă demult să pună capăt acestor practici. De curând, eforturile lor au început să dea roade. Parlamentul francez a adoptat o lege ce impune trecerea duratei de viață pe produs, scrierea perioadei cât se vor produce piese de schimb, iar la anul se întrevede o lege care să impună o garanție minimă de doi ani. Măsuri și mai drastice propune Comitetul – cu rol consultativ - Economic și Social European.

Să presupunem că până la urmă se va pune capăt acestor practici. Dar răul a fost deja făcut. Noi credem într-o orânduire în care nu e nevoie de un secol pentru renunțarea la absurdități evidente și în care, cel puțin, asemenea practici nici nu pot să apară. Putem arăta exemplul economiilor socialiste, în care chiar dacă orice produs avea o durată de viață, ea se stabilea pe considerente de rezistența materialelor, nu de modă și profit. Durata minimă de viață a frigiderelor și mașinilor de spălat era de 25 de ani. Nici unei întreprinderi nu îi era frică cum că va trebui să se reprofileze sau chiar să se închidă după ce va îndeplini nevoile populației. Aceasta în comparație cu firmele capitaliste ce se laudă cu suplețea și dinamica lor, dar cărora, de fapt, cel mai frică le e de schimbările din piață.

Tuns Daniel

Însoțindu-l pe Petru Groza la o recepție oferită de Ambasada URSS, la 7 noiembrie 1947, printre invitați am cunoscut-o pe Lica Gheorghiu, fiica mai mare a lui Gheorghiu-Dej. Mi-a fost prezentată de un invitat care o cunoștea personal. A intrat în vorbă cu mine întrebându-mă, bineînțeles despre marină, eu fiind în uniformă de ofițer de marină. Era o prezență plăcută, veselă și vorbărețată și am putut sta de vorbă mai mult pentru că Groza avea o lungă conversație cu generalul sovietic I.Z. Susaikov, comandantul forțelor armate sovietice pe teritoriul României. Acesta avea ca translator pe Igor Lifșit, ofițer din marina sovietică, basarabean ca și mine, care mi-a fost coleg de bancă la Liceul „B.P. Hașdeu” din Chișinău. Lica Gheorghiu mi-a propus la despărțire să ne mai vedem ca să mai

stăm de vorbă. Am revenit la Petru Groza care se pregătea să plece, însoțit de generalul Susaikov până la ieșirea din ambasadă unde îl aștepta mașina. În drum spre ieșire, Susaikov, care își încheiase misiunea în România, i-a spus lui Groza, prin intermediul meu, ca translator: „este important să aveți multă grijă de întărirea armatei române”.

Așa cum am convenit cu Lica Gheorghiu, ne întâlneam de obicei sâmbătă seara și mergeam la Clubul comunității elene din București, unde se întâlnea cu cea mai bună prietenă a sa, cu care copilărise la Galați și cu soțul acesteia. Ne distram, dansam până târziu cu Lica și cu grecoaiice, fete foarte simpatice. Lica ținea mult la prietenia noastră

și voia să nu ne despărțim, deși știa că sunt căsătorit și că am un copil. Soția mea, Marina Lopez, era spaniolă, refugiată în URSS. Așa cum am spus, ne-am căsătorit la Moscova, pe când lucram la Comintern. Ea lucra acum la reprezentanța Spaniei la Moscova și urma să mai rămână o perioadă. Într-o zi, Lica m-a invitat să o însoțesc într-o deplasare la Galați, unde voia să-și viziteze bunicii, cei care de fapt o crescuseră. Buncii, oameni cumsecade, din mica burghezie, proprietari ai unei mici sifonării, au asigurat fiicelor lui Gheorghiu-Dej o educație frumoasă. După cum mi-au spus bunicii, Tanța, cea mai mică, era mai sobră și îi plăcea să-i ajute pe

→

←
bunici în gospodărie. Lica, o fire mai vioaie și veselă, îi plăcea mai mult să iasă cu colegile la plimbare sau la filme, prin oraș. Ea era totuși, alintata familiei, bunicii o iubeau mult. Am cunoscut-o și pe fosta soție a lui Gheorghiu-Dej, atașată și ea de fiicele sale. După vizita la Galați, Lica m-a prezentat lui Dej. Presupun că mă cunoștea, văzându-mă în preajma lui Petru Groza. M-a primit cu simpatie și cu această ocazie i-a spus fiicei sale să mă invite la masă când va fi acasă, probabil ca să mă cunoască mai bine. De trei ori am avut ocazia să fiu invitat la masa de prânz de către Gheorghiu-Dej la locuința sa. Ca și Petru Groza, Gheorghiu-Dej ducea un trai sobru. La mesele la care am participat se serveau bucate obișnuite, două feluri și un desert, preparate de bucătăreasa familiei, la care se adăuga

Dr. Petru Groza (7.XII.1884 - 7.I.1958)

și câte un pahar de vin alb. Mai interesante pentru mine au rămas conversațiile din timpul mesei. De fapt, nu au fost conversații, ci mai degrabă un monolog, deoarece numai Gheorghiu-Dej era cel care ne vorbea mie și Licăi. Simțea probabil nevoia să se relaxeze povestind întâmplări din viața lui, uneori pe un ton glumeț, iar la sfârșitul mesei și al povestirii se ridica și se retrăgea în dormitor pentru a se odihni. Apoi pleca de obicei la CC, unde lucra până noaptea târziu. La prima invitație la masă, ne-a povestit cum s-a despărțit de soția sa. Principalul motiv a fost acela că ea era total împotriva ca el să activeze în partidul comunist, aflat în ilegalitate și l-a reclamat la poliție, rugând să se intervină „să-l cumițească”, ca să fie „om de casă”. Dar el era deja în vizorul Siguranței și poliției, care l-au reținut și anchetat de câteva ori. Într-o zi, văzând că intervenția la poliție n-a avut efect,

când s-a întors noaptea târziu de la o ședință a celulei de partid, a declanșat un scandal monstru și l-a luat la palme. Nu știu când a divorțat de soție, dar și așa erau despărțiți prin arestarea lui Dej, și condamnarea sa, în 1934, la 12 ani muncă silnică, pentru participarea la conducerea grevei ceferiștilor din 1932-1933. De atunci nu s-a mai recăsătorit, iar dacă a avut legături sentimentale cu o altă femeie, era un lucru normal. Eu n-am văzut în casa lui să fie invitată o persoană de sex feminin. Știu însă bine că fiicele sale erau împotriva ca el să se recăsătorească, nu voiau să aibă o mamă vitregă. La a doua invitație la masă, Dej, spre surprinderea mea, a povestit despre disensiunile pe care le-a avut în ilegalitate cu unii din militanții de vază din Partidul Comunist, dându-l ca exemplu pe Constantin Doncea, pe care îl aprecia ca fiind o persoană cu toane și cu slabă activitate în interesul partidului. L-a descris, cu lux de amănunte, ca pe un afemeiat care se dedica mai mult intereselor personale. Pe de altă parte, îl aprecia pentru firea sa voluntară și curajul său. Din păcate, intrigile de la vârful PCR existente încă din ilegalitate, caracteristice, de altfel, tuturor eșaloanelor de conducere ale partidelor românești, au degenerat în răfuiele soldate cu victime, atunci când PCR a preluat puterea după 1945. Ce dramă cumplită s-a petrecut în sufletul membrilor de partid cu merite deosebite precum Ștefan Foriș, Lucrețiu Pătrășcanu, Luca Laszlo, generalul Ion Eremia și alți comuniști condamnați fără vină la moarte sau la pușcărie de către tovarășii de idei. Într-una din zile, venind la locuința lui Gheorghiu-Dej pentru a o lua pe Lica la un spectacol, l-am găsit purtând discuții aprinse cu Dumitru Petrescu și Constantin Doncea în salonul mare, probabil legate de retrogradarea lor din funcțiile deținute pentru abateri de la linia partidului. Din camera de alături în care mă aflam se auzeau discuțiile cărora nu le dădeam atenție, dar m-a frapat o frază rostită de Gheorghiu-Dej pe un ton mai ridicat: „Ceașescu să nu uite că a venit la noi după ce a fost simpatizant al cămășilor verzi”. Personal nu cred că Ceașescu a simpatizat cu Garda de Fier, așa-zisele „cămăși verzi”. Avea 16 ani când a fost primit în UTC și în anii 1934-1935 propaganda patriotardă a partidelor cuzist și legionar era foarte activă, mulți tineri au fost atrași mai mult din curiozitate la manifestările lor, la care poate a participat și Ceașescu. Și eu, în 1935, am luat parte la Bălți la o manifestare legionară, dar când am auzit sloganurile „moarte jidanilor, trăiască moartea!”, „vom clădi o țară ca soarele sfânt de pe cer”, am înțeles că nu acesta va fi drumul meu. Din păcate, după 1945, unii membri PCR sau UTC, care în autobiografiile lor

au arătat că în tinerețe au participat la unele manifestații legionare din simplă curiozitate, au fost sancționați cu excluderea din munca de organizație sau cu trimiterea la „munca de jos” de către extremiștii de tip stalinist. A treia și ultima dată când am fost invitat la masa de prânz la Gheorghiu-Dej, de fiecare dată fiind prezentă și Lica, ne-a povestit din viața sa petrecută la închisoarea Doftana, episodul când a fost pusă la cale asasinarea sa de către un deținut de drept comun. Spre norocul său, când deținutul s-a repezit asupra lui cu cuțitul a intervenit un alt deținut, care l-a salvat. Mare surpriză a fost pentru mine când mi-a pus că deținutul care l-a salvat se numea Marinescu, condamnat la închisoare pe viață, același viețăș care m-a luat sub protecția sa în închisoarea Văcărești, în 1938. Și Gheorghiu-Dej a fost surprins de această coincidență

Gheorghe Gheorghiu-Dej (8.XI.1901 - 19.III.1965)

când i-am povestit că l-am cunoscut pe Marinescu. Marinescu nu avea o constituție athletică, dar era iute ca o panteră. Era temut și respectat printre deținuți. Am aflat mai târziu, de la un fost deținut, că la transfer de la închisoarea Văcărești n-a vrut să coboare din vagonul dubă în gara Aiud pentru a fi dus la închisoarea din localitate, cerând să fie dus la Doftana. Polițiștilor, care-l cunoșteau, le-a fost teamă să-l ia cu forța, bănuind că avea cuțit la el, așa că l-au împușcat mortal, în mod laș, printre gratiile ferestruicii de la vagonul dubă.

Către sfârșitul anului 1947, am fost invitat într-o după-amiază la locuința lui Dej, unde îmi spusese Lica la telefon că va avea loc o mică petrecere. De fapt, s-a marcat printr-o mică petrecere finalizarea elaborării primului Plan de dezvoltare economică și culturală a României pe durata unui an, preludiul la

→

←
planurile cincinale care au urmat. Invitații principali au fost realizatorii planului, eminentul economist Alexandru Bărlădeanu, Gaton Marin, președintele Comitetului de Stat pentru Planificare, Simion Țaiger, președintele Comitetului de Stat pentru Muncă ș.a. S-au oferit gustări, s-au discutat probleme economice și politice într-o atmosferă destinsă, iar la urmă Gheorghiu-Dej i-a felicitat pe cei care au elaborat primul plan economic și s-a ciocnit un pahar de șampanie în cinstea evenimentului. Faptul că am fost invitat la marcarea acestui eveniment a însemnat pentru mine că mă bucuram de aprecierea lui Gheorghiu-Dej. Nu-mi pot închipui cum un om atât de ponderat și simpatic cum era Dej a putut tolera comiterea atâtor abuzuri și crime de către Securitate și alte organe ale statului. Eu aveam cunoștința de unele abuzuri din jalbele pe care le primea Petru Groza de la rudele celor arestați, care îl afectase foarte mult. Odată, când Iosif Chișinevski a venit la Petru Groza, în timp ce-l aștepta să coboare în birou, l-am întrebat de ce sunt arestați oameni fără să li se spună ce au făcut, referindu-mă la unele rude ale premierului care fuseseră arestate, dar după ceva timp eliberate la intervenția lui Groza. La întrebarea mea, Chișinevski mi-a răspuns doar atât: „trebuie să avem încredere în organele noastre”. Cred că și Gheorghiu-Dej mi-ar fi dat un răspuns similar la aceeași întrebare. Dar, „organele noastre” în care trebuia să avem încredere, conduse de Alexandru Drăghici și acoliții săi, n-au făcut decât să aplice în mare măsură metodele NKVD-ului condus de odiosul Lavrentii Beria.

În anul școlar 1947-1948, după ce a susținut examenul de bacalaureat, Lica urma să intre la o facultate. Am fost de părere, atunci când am fost întrebat, că ar fi bine să urmeze studiile la Moscova, pentru că știam că acolo profesorii universitari sunt aleși dintre oamenii de știință apreciați în țară și peste hotare. Gheorghiu-Dej a fost și el de acord, și la data fixată, Lica a plecat la Moscova, unde o aștepta un reprezentant al Ambasadei care urma să-i dea tot concursul legat de înscrierea la facultate, cazarea la căminul studențesc etc. N-au trecut multe zile și am aflat că Lica a renunțat la facultate, considerând insuportabile pentru ea regulamentele universității și cazarea la căminul studențesc și s-a mutat cu bagaje cu tot la Ambasada României, ambasador fiind prof. Vlădescu Răcoasa, de unde l-a bombardat pe Gheorghiu-Dej cu telefoanele, implorându-l să fie de acord să vină acasă. Până la urmă, Dej a cedat și ea s-a înapoiat la București. După sosirea ei, când ne-am

întâlnit, am găsit-o mult schimbată. Era pornită împotriva mea pentru că am fost de părere să plece să studieze la Moscova, uitând că asta fost și dorința lui Dej și că el avea cuvântul hotărâtor. După câteva certuri în care mi-a adresat pe nedrept cuvinte jignitoare, în septembrie 1948 m-am despărțit de Lica pentru totdeauna. Prietenia mea cu Lica a fost frumoasă ca și tinerețea: era generoasă, veselă și poznașă. Iată o soție de care a făcut mult haz. Ea nu putea să o sufere pe soția unui ministru și om politic, care, de câte ori o întâlnea, o agasa cu observații și sfaturi. Într-una din zile, când a plecat la munte cu un grup din care făcea parte și soția respectivului ministru, întâmplarea a făcut ca Lica să doarmă în aceeași cameră cu ea la o cabană. Când s-a înapoiat la București și ne-am întâlnit, mi-a spus: „Știi ce i-am făcut babornitei? M-am pișat pe periuța ei de dinți.” Mai târziu, când a fost atinsă de microbul puterii, a avut ambiția să devină artistă, fără să țină seama că artiștii se nasc cu acest har și nu se fac la comandă. Pe seama ei se spunea că nu este talentată, ci „tare-n tată”.

Despărțirea mea de Lica l-a contrariat pe Gheorghiu-Dej. Cert este că, la intervenția lui, la o săptămână după ce m-am despărțit de Lica, am fost chemat de Emil Bodnăraș, pe atunci vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ca să mă anunțe că detașarea mea la Consiliul de Miniștri în calitate de aghiotant al președintelui Dr. Petru Groza s-a încheiat și că urmează să preiau funcția pe care am deținut-o la Comandamentul

Dr. Petru Groza și Gheorghe Gheorghiu-Dej

Marinei Militare. Cu toate că de la despărțire nu ne-am întâlnit deloc, când, din păcate, Lica a murit, m-am dus să o văd pentru ultima dată la biserica Cernica, unde a fost oficiată slujba de înmormântare. Am simțit o durere în suflet pentru dipariția ei prematură. „De mortuis nisi bene”.

Ca aghiotant, nu a fost ușor să respect programul premierului, de la ora 5.30

dimineața până seara târziu. Astfel că timpul pentru probleme personale era limitat. Când Groza era nervos, trebuia să fiu atent pentru că la orice greșeală putea să răbufnească. Generalul Bădescu, șeful lui de cabinet, când știa că e supărat, mă trimitea pe mine cu corespondența sau cu alte probleme în „cușca leului”. Avea destule motive să fie furios din cauza abuzurilor care se comiteau în țară. L-am văzut cuprins de furie turbată când, la o adresă semnată de el către Ministerul de Interne, Departamentul Securității Statului, prin care cerea explicații privind motivele arestării unui fruntaș al Frontului Plugarilor, răspunsul a venit semnat de... un locotenent, care transmitea că „se va analiza cazul”. Indignat la culme, l-a luat la telefon pe Teohari Georgescu, ministrul de Interne, cerându-i explicații pe un ton ce se auzea până în stradă. Groza avea o educație nobilă, niciodată nu l-am auzit să folosească cuvinte triviale în schimburile violente de cuvinte cu diverse persoane. Întreaga perioadă în care am fost aghiotantului lui Groza, o singură dată m-a apostrofat din cauza unei neatentii în îndeplinirea serviciului. S-a întâmplat din cauză că am neglijat să-i aduc la cunoștință că un episcop din Ardeal, invitat la masă de Groza împreună cu prelații confesiunilor principale din România, i-a adus în dar un coș plin cu mere splendide. I-am spus administratorului casei, Farcaș Romulus, să-l ducă în cămară, fără să-i amintesc lui Groza despre cadou. Cred că l-am pus într-o situație jenantă când episcopul l-a întrebat, probabil, dacă i-au plăcut merele. După ce m-a apostrofat cu cuvinte dure, tot el, văzând starea mea de zăpăceală, n-a mai zis nimic.

După încetarea detașării mele la Consiliul de Miniștri ca aghiotant al Dr. Petru Groza și reluarea funcției deținute în Comandamentul Marinei Militare, am păstrat permanent legăturile cu familia Groza, de care eram legat sufletește. Ori de câte ori am avut posibilitatea m-am întâlnit cu Lucia Proșteanu, fiica cea mai mare a lui Petru Groza, pe care am vizitat-o la Timișoara, cu Maria (Mia), care de câte ori ne întâlneam îmi vorbea cu adâncă pioșenie de tatăl ei, de care era foarte atașată și la căpătâiul căruia a stat până s-a sfârșit. Cu doctorul Petrișor Groza m-am întâlnit de mai multe ori, când l-am vizitat la spitalul „Dr. Danielopol”. Era o fire veselă, adesea pus pe glume. Nu putea să o sufere în special pe Elena Ceaușescu, iar când aceasta a fost ridicată la rangul de Dr. Honoris Causa îi spunea „dr. honoris pauza”. Cu Octavian Groza m-am întâlnit de mai multe ori, atât la Deva cât și la București, mai cu seamă când era ministru al Energiei Electrice. Îl interesau

→

←
portul Constanța și Canalul Dunăre-Marea Neagră și îl preocupa ideea folosirii energiei electrice în transportul pe canal. Mai târziu, când a ocupat funcția de ambasador al României la Viena, nu am avut ocazia să ne vedem. Cu Liviu Groza, singurul dintre copiii lui Groza care se mai află în viață, sunt în relații de prietenie și de colaborare, la fel și cu Simona Groza, nora, căsătorită cu Petrișor Groza, cu care m-am consultat în legătură cu inițiativa mea de a mă îngriji de reeditarea cărții „În umbra celulei”, scrisă de Dr. Petru Groza, despre perioada când a fost arestat și închis la Malmaison (decembrie 1943 – ianuarie 1944) pentru activitate antifascistă. Reeditarea cărții s-a bucurat de o deosebită apreciere. În „Cuvântul înainte” la ediția a II-a a cărții „În umbra celulei”, mi-am exprimat opinia și în legătură cu personalitatea marelui patriot și om politic care a fost Dr. Petru Groza.

Cât timp am fost detașat la Președinția Consiliului de Miniștri în calitate de aghiotant al Dr. Petru Groza, am cunoscut curcurile înalte ale societății românești de

atunci. Cu ocazia întâlnirilor pe care Groza le avea cu diferiți demnitari, la birou sau acasă, și cu ocazia recepțiilor oferite de guvern sau de ambasade străine, am cunoscut mulți membri ai Biroului Politic și ai CC al PCR, miniștri, diplomați, oameni de cultură și artiști din acea vreme, reprezentanți ai cultelor ș.a. Din păcate, am putut vedea cum în partidul comunist aflat la putere s-a format un curent extremist de tip stalinist, ca de altfel în toate țările lagărului socialist, ai cărui promotori au fost Gh. Gheorghiu-Dej, Alexandru Drăghici, Nicolae Ceaușescu, Teohari Georgescu, Iosif Chișinevschi, Leonte Răutu și mulți alții, care au instituit un regim de dictatură cu toate atribuțiile sale. Îmi amintesc cu mâhnire de o scenă petrecută în 1948, la o recepție dată de ambasada sovietică, unde printre invitați s-a aflat și Lucrețiu Pătrășcanu. A fost invitat în calitate de ministru de Justiție, funcție pe care o mai păstra deși căzuse în dizgrație și fusese scos din Biroul Politic și Comitetul Central, acuzat de naționalism, după ce a declarat la o întrunire din Ardeal că mai întâi este român, apoi comunist. Am observat că foștii săi

tovarăși se fereau să vorbească cu el, de parcă ar fi fost ciumat. Singura care a venit la el, l-a îmbrățișat, a vorbit cu el, l-a făcut să râdă a fost marea noastră cântăreață Maria Tănase și a stat lângă el până la terminarea recepției. În scurt timp după aceea, Pătrășcanu a fost arestat, condamnat la moarte și executat. Pe timpul lui Gheorghiu-Dej, îndeosebi, atmosfera în țară era încordată. Deși se spunea că forța conducătoare a societății românești era partidul comunist, de fapt forța care controla totul, inclusiv partidul, era Securitatea subordonată secretarului general și coordonată de staliști notorii precum Alexandru Drăghici, secondat de Gheorghe Pintilie (Bodnarenko Pantiușu), Alexandru Nicolschi (Grunberg) ș.a. Este adevărat că Ceaușescu a dat apoi o directivă ca activitatea securității să fie supusă controlului organelor de partid, dar măsura a fost formală și ineficientă.

(Text reprodus din cartea de memorii „În bătaia valurilor vietii” scrisă de Comandor(r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

(continuare din pag. 1)

Prin urmare, natura se răzbună pe agricultorii români, trăgându-le o palmă usturătoare, de văd sârmanii și stele verzi, pe lângă stelele de pe drapelele UE și SUA...

Cu ploi ori fără ploi, țara merge înainte, ce mai contează dacă în picioare sau de-a bușilea?! Vorba- ceea: „Să mergem tot înainte... că înainte era mai bine!”. Ca atare, politicienii nu conțin să facă declarații politice, analiștii din mass-media le preiau și le disecă fervent pe la televiziuni, și astfel și unii și alții mănâncă o buca de pâine albă (specific pentru cei interpretativi că în cuvântul „bucă” accentul cade pe „ă” și nu pe „u”!).

Bunăoară, domnul Ioan Rus, până de curând ministru la Transporturi, a declarat în cadrul unei emisiuni televizate din ziua de miercuri, 10 iunie 2015, că în familiile românilor care muncesc în străinătate „copiii se fac golani acasă și nevastă-sa curvă”... Se pare că pe domnul Rus l-a luat gura pe dinainte, concentrat fiind pe grijile ministeriale și personale. Declarația sa a stârnit reacții puternice, dar și variate. Cele mai vii au fost nemulțumirile venite din partea românilor din diaspora, dar și din țară, scrisorile de protest și atacurile la adresa copiilor ministrului, care se bucură de toate privilegiile și picanterile unei vieți luxoase. Au fost și voci care au încercat să „dreagă busuiocul”, calificând declarația drept „nefericită” sau „neinspirată”, însă ele nu au fost într-atât de puternice încât să evite demisia

înaintată de ministru în ziua următoare, joi 11 iunie 2015. Nu s-a lăsat mult așteptată nici „expertiza” celor cu gândire profundă și conspiraționistă, care au „decretat” că Ioan Rus nu este altceva decât „Calul Troian” al liberalilor în tabăra PSD-istă, argumentând cu unele antecedente relativ recente ale ex-ministrului și cu faptul că „declarația nefericită” a zburat din gura acestuia cu numai două zile înainte de moțiunea de cenzură a liberalilor împotriva cabinetului Ponta.

Și totuși... Poate cineva să nege drama românilor dezrădăcinați de șomajul, de sărăcia și de disperarea cu care au început să se confrunte începând cu „decembrie ’89” și până în zilele noastre? Poate cineva să spună că proverbul românesc „Ochii care nu se văd se uită” este lipsit de adevăr, că nu există familii de români care s-au destrămat din cauza separării membrilor ei în spațiu și timp? Poate cineva să conteste că unii copii rămași în țară sub supravegherea precară a bunicilor, unchilor și mătușelor, uneori sub supravegherea nimănui (...), au apucat pe căi greșite, copleșiți de dorul părinților plecați „afară” și sub influențele nefaste ale anturajelor dubioase? Acestea sunt, într-adevăr, triste realități pe care cu toții le-am văzut și le vedem sporadic pe diferitele canale de știri. Însă România este o pepinieră de oameni inteligenți, și nu este prea departe vremea în care poate chiar tineri proveniți din astfel de familii încercate vor purcede să abordeze științific aceste aspecte, prin studii sociologice serioase,

lucrări de licență, dizertații, teze de doctorat, în care aplicarea statisticii să surprindă obiectiv cât de amplu este fenomenul.

Pe lângă limbajul neacademic, vulgar, în flagrantă disonanță cu calitatea de demnitar român, cu audiența canalului de comunicare, cu pregătirea și chiar cu bunele maniere în exprimare, domnul Ioan Rus a vorbit când avea posibilitatea să tacă...

Nu numai pentru că membrii familiei domniei-sale se află la adăpost de năpasta abătută pe capul românilor, fie ei plecați în străinătate, fie rămași în țară. Ci și pentru că este un exponent al clasei politice postdecembriste, care de mai bine de 25 de ani încoace se face vinovată de tristul exod al românilor. Cu nelipsitul lor umor, chiar și la ceas de grea încercare, românii au ajuns să spună că „Nea Nicu râde și cu dosul de noi!”. Eu nu cred asta! Cred că mai degrabă Nicolae Ceaușescu ne deplânge soarta și se răsuțește-n mormânt!

Revenind la evenimentele derulate recent pe plaiurile noastre dâmbovițene și mioritice, este de consemnat și moțiunea de cenzură inițiată de PNL (care a luat sub aripa-i protectoare și PDL-ul aflat până de curând la cârma țării) și picată cu succes în Parlament vineri, 12 iunie 2015. La baza moțiunii de cenzură a stat modul de organizare a votului românilor din diaspora la alegerile prezidențiale de la finele anului 2014, chiar dacă reprezentantul liberalilor, domnul Klaus Werner Iohannis, a ieșit învingător din cursă.

→

←

Este emoționant să observi că există atâta „grijă” față de românii plecați în străinătate, că nu sunt lăsați uitării...

Înșușindu-și temeinic dictonul părintelui Jocurilor Olimpice moderne, Pierre de Coubertin – „*Ai învins? Continuă! Ai pierdut? Continuă!*” – liderii PNL-PDL-ului, Alina Gorghiu și Vasile Blaga, ne-au dat de pe acum asigurarea că vor iniția în proxima sesiune parlamentară o nouă moțiune de cenzură. Nu putem fi siguri dacă ea va fi legată tot de votul diasporei din 2014!

Speriat până la... nepăsare de perspectiva noii moțiuni, premierul Victor Ponta s-a urcat în avion la doar câteva ore după picarea moțiunii de cenzură și a aterizat în Azerbaidjan pentru a participa la festivitatea de deschidere a Jocurilor Europene din Baku, unde a ocupat un loc chiar în spatele Președintelui Federației Ruse, Vladimir Putin. Pe lângă elementul surpriză, gestul premierului a fost analizat, interpretat și blamat asiduu. S-a măsurat în centimetri

distanța care l-a despărțit pe Victor Ponta de Președintele rus... S-a declarat că premierul a comis un act de trădare și că „*ne-a vândut rușilor*” (Monica Macovei)... Pentru că - nu-i așa? - în zilele noastre, te poți întâlni cu orice persoană din Occident fără să fie vreo

problemă, dar dacă îndrăznești să privești către Răsărit fără să-i vorbești de rău pe ruși, riști să fii etichetat instantaneu drept „*agent rus*” și că tot ce faci este din ordinul Moscovei.

Dar dacă gestul prim-ministrului Victor Ponta ar fi privit ca unul de normalitate? Pentru că normalitatea înseamnă să fii în bune relații cu toate statele și popoarele

lumii. Cooperarea este temelia relațiilor economice reciproc avantajoase, mai ales atunci când ești sărac. Sau sărăcit...

Arena geostrategică și economică internațională se află în plină reconfigurare. Nu este nevoie să fii plătit de Moscova ca să înțelegi că se mută centrul puterii economice al lumii. Un singur exemplu în acest sens: internetul și agențiile de știri abundă în informații legate de retragerile masive de aur din Rezerva Federală a SUA, așa cum arăta și „*Ziarul Financiar*” din 7 mai 2015 (<http://www.zf.ro/business-international/retragerile-de-aur-de-la-rezerva-federala-a-sua-sunt-de-neoprit-se-vorbeste-de-neincredere-intre-bancile-centrale-si-chiar-de-un-posibil-colas-monetar-14225850>).

Oare gestul prim-ministrului României arată că politicienii români au început să conștientizeze aceste realități? Răspunsul ni-l va oferi viitorul.

Alexandru Voicu

Pentru prietenii din România ai Federației Ruse, decizia înființării **Centrului Rus pentru Știință și Cultură din România**, cu sediul la București, a fost cât se poate de bine venită și primită cu mult entuziasm. Pentru că se creează acea punte de legătură între culturile celor două țări și popoare, atât de necesară în actualul

O ZI ÎN „MICA RUSIE”

personalului ce lucrează la Centru, în contact cu poporul rus, cu ospitalitatea și căldura sa.

Cam așa gândeam când am primit online invitația de a participa la acest eveniment. Ca vicepreședinte al Asociației de Cooperare România-Rusia, participarea mea se impunea de la sine, deoarece colegii mei locuiesc cu toții la mare distanță de București. Am stat ca pe ghimpi până în preziua evenimentului, dar nu a intervenit nimic deosebit care să-mi încurce planurile. Uff, ce bine! Dau telefon pentru a confirma ca sigură participarea mea. Mă sună Beatrice Mantu, care-mi spune că a ajuns în București și că vrea să participe. Perfect, nu voi fi singur! Beatrice mă anunță că vrea să participe și Valentin Vasilescu, și mă roagă să sun pentru a fi și ei trecuți pe listă. Pun mâna pe telefon și Anna, amabilă, rezolvă problema.

...**Vineri, 15 mai 2015.** Ziua mult-așteptatului eveniment! Cerul senin, dimineața răcoroasă promit o vreme superbă. Mă pregătesc în liniște și mă duc la stația de autobuz să iau cursa spre București. Mă sună Sorin, din Oradea, care-mi urează

drum bun și mă roagă să mai intervin pentru participarea unui prieten din București. Se rezolvă și asta și urc în autobuz. Nu peste multă vreme, autobuzul pornește la drum.

Călătoria decurge în condiții foarte bune. Aflu de la șofer că mă poate lăsa în Piața Victoriei, lucru cât se poate de avantajos.

Din dreptul aeroportului Băneasa, traficul devine infernal. Încep să-mi fac probleme că nu voi sosi la timp. Dar abilitatea șoferului

→

context. Acest centru, situat în zona centrală a Bucureștiului, (b-dul Lascăr Catargiu nr.50) este, dacă vreți, „**Mica Rusie**” în care românii pot intra fără pașaport și viză, pentru a cunoaște cât mai mult despre Rusia, despre spiritualitatea sa, pentru a-i descoperi frumusețile. Pentru a intra, prin intermediul

face ca autobuzul să ajungă în Piața Victoriei cu o jumătate de oră înaintea începerii festivității. Cum nu se poate mai bine!

Cobor și pornesc în pas alert spre locul de unde pornește bulevardul Lascăr Catargiu. În scurt timp ajung la sediul Centrului. Drapelul Federației Ruse arborat pe un catarg marchează caracterul solemn al evenimentului. În curte este deja adunată multă lume. Nu apuc să intru pe poartă, că sună telefonul. Beatrice mă roagă să-i spun locația exactă, pentru a ști unde parchează mașina. Nici nu apuc să închid telefonul: cineva mă bate ușor pe umăr: „D-l Rădulescu?” Mă întorc: este Valentin Vasilescu. „Ooo, salut, bine că ne-am găsit!” Schimbăm primele amabilități și intrăm în curte.

Apare în fața noastră d-na Natalia Mujennikova, secretar 1 al Ambasadei Federației Ruse și directorul Centrului. Ne cunoașteam de la vernisajul unei expoziții organizate la Ploiești, cu ocazia „Zilelor Culturii Ruse”: de aceea, cum ajungem lângă dânsa, mă întâmpină cu un zâmbet: „Bine ați venit, stimat d-le Rădulescu!”. Fac prezentările de rigoare, după care spun: „Doamnă Mujennikova, vă felicit pentru realizarea acestui proiect, la care ați muncit foarte mult!”. „Mulțumesc, sper că va fi un succes! Vă rog să poftiți în rândul invitaților și să vă simțiți ca la dumneavoastră acasă! Imediat va veni și d-na Dinuț, care abia așteaptă să vă vadă! Pe mine mă scuzați, dar trebuie să-i întâmpin pe ceilalți oaspeți, pe domnul ambasador, care va veni dintr-o clipă în alta!”.

Eu și Valentin ne retragem într-un colț umbrit, cu vedere spre stradă, ca să ne poată zări Beatrice. Valentin mă întreabă: „Ce crezi, dacă hazardul ar face să ne aflăm în ambasada SUA, cam cum am putea fi primiți?”. Tocmai când definesc printr-o expresie „academică” această probabilitate practic nulă, o văd pe Beatrice care tocmai intră pe poartă, o strig și fac semn cu mâna: „Aici!”. Beatrice vine într-un suflet: urmează sărutările de mână de rigoare. Aproape imediat vine Anna Dinuț: „Mariane, în fine ne vedem, tare mă bucur! D-le Vasilescu, încântată să vă cunosc!”. Sărutări de mână, îmbrățișări între Anna și inimoasa Beatrice; o atmosferă caldă, mai degrabă ca între membri de familie, decât ca la un eveniment oficial.

Tocmai intră în curte mașina ambasadei: își face apariția Ambasadorul Federației Ruse, Excelența Sa d-l Oleg Malginov. Începe festivitatea de deschidere. Se intonează imnurile de stat ale Federației Ruse și României. Ia cuvântul d-na Mujennikova, care menționează că înființarea Centrului Rus de Știință și Cultură este o urmare

firească și se încadrează în litera și spiritul Acordului încheiat între guvernul Federației Ruse și guvernul României în anul 2013. De asemenea, d-na Mujennikova face o scurtă prezentare a Institutului și menționează ca scop de bază furnizarea informațiilor alternative despre Federația Rusă și spațiul CSI, deschiderea față de publicul românesc prin oferirea posibilității de a urma cursuri de limba rusă, de a avea acces la marile valori ale culturii ruse.

În continuare, ia cuvântul doamna Liubovi Glebova, șefa **Agenciei Federale Rossotrudnicestvo**. Domnia sa menționează că deschiderea într-un interval foarte scurt a Centrului, la numai doi ani de la semnarea Acordului între guvernul Federației Ruse și guvernul României, arată dorința oamenilor de a consolida și de a extinde legăturile culturale și umane. De asemenea, d-na Glebova a mulțumit părții române pentru susținerea ideii de deschidere a **CRSC**, subliniind că un astfel de format al relațiilor este important pentru ambele părți.

În cuvântul său, d-l Zoltan Mihaly Nagy, vicepreședintele **Institutului Cultural Român**, a subliniat că deschiderea Centrului este o componentă importantă a cooperării dintre Rusia și România în plan cultural și un factor pozitiv al relațiilor bilaterale româno-ruse.

Așteptată cu deosebit interes, cuvântarea Excelenței Sale d-l Oleg Malginov, Ambasadorul Federației Ruse în România, a evidențiat importanța evenimentului în dezvoltarea relațiilor bilaterale româno-ruse. D-l Malginov a mulțumit domnului Serghei Lavrov, ministrul Afacerilor Externe al Rusiei, domnului Bogdan Aurescu, ministrul Afacerilor Externe al României, și fostului ministru de externe al României domnul Titus Corlățean, care în iulie 2013 a semnat acordul de deschidere reciprocă a centrelor culturale. Domnia sa a menționat: „Interesul pentru cultura rusă ne-a stimulat. Mai avem multe stereotipuri pe care trebuie să le lăsăm în urmă. Atât la Moscova, cât și în România”. De asemenea, și-a exprimat recunoștința față de șefa Rossotrudnicestvo, doamna Liubovi Glebova, față de domnul Konstantin Kosaciov, senator și fost șef al Agenciei Rossotrudnicestvo, precum și față de toți cei care au luat parte la deschiderea CRSC din București.

Domnul Miron Ignat, deputat în Parlamentul României și președintele **Comunității rușilor-lipoveni din România**, a exprimat recunoștință profundă guvernelor Federației Ruse și României pentru contribuția decisivă la deschiderea Centrului Rus de Știință și Cultură de la București. Domnia sa a arătat că deschiderea Centrului

este o adevărată sărbătoare pentru toți cetățenii români care iubesc cultura rusă.

Cu ocazia deschiderii Centrului Rus de Știință și Cultură la București, doamna Liubovi Glebova, șefa Agenciei Federale Rossotrudnicestvo, a dăruit câte un exemplar al ediției rare a Bibliei cu ilustrații făcute de artiști ruși **Bibliotecii Naționale a României** și **Bibliotecii Centrale Universitare Carol I**.

Urmează apoi vizitarea Centrului. Birourile, sala de consiliu, biblioteca, sala pentru copii, cabinetul pentru învățarea limbilor străine, expoziția foto „**Puterea memoriei**”. Eu și prietenii mei admirăm îndelung fotografia Valentinei Tereșkova - prima femeie-cosmonaut din lume care a zburat în spațiul cosmic. Îmi aduc aminte cu nostalgie cum, în clasele primare, eu și alți copii lipeam pe caietele de școală sau pe corpul trotinetei fotografia Valentinei Tereșkova.

În timpul acestei vizite, doamna Dinuț ne oferă cu amabilitate o mulțime de informații despre Centru. Discutăm despre perspective de colaborare în viitor între Centru și Asociația noastră. O ocazie unică: doamna Dinuț ne prezintă pe toți trei domnului ambasador Oleg Malginov. O mare onoare, o amintire ce va dăinui multă vreme!

La cocktail, socializarea continuă. Avem plăcuta ocazie să cunoaștem alți doi colaboratori, cu care până acum am comunicat online: d-l Pavel Alekseenko și d-l Vasili Potenga. Discuțiile sunt lungi, deoarece avem multe să ne spunem. Nu reușim să ne spunem tot, întrucât doamna Dinuț ne invită înăuntru, pentru a urmări recitalul dat de strălucita cântăreață de operă a **Teatrului Bolșoi de la Moscova**, doamna Margarita Mamsirova. Un foarte frumos recital!

...Festivitatea ia sfârșit. Invitații pleacă, unul câte unul. Ne pregătim să plecăm și noi. Ne luăm un călduros rămas bun de la d-na Mujennikova, de la d-na Dinuț, de la d-l Alekseenko, de la d-l Potenga. Patru oameni deosebiți, patru prieteni apropiați care ne-au făcut să ne simțim ca acasă în „**Mica Rusie**” din inima Bucureștiului! Părăsim cu părere de rău această oază de spiritualitate și intrăm în forfota bucureșteană.

Pe scurtul drum până la stația de metrou, facem un scurt schimb de impresii despre eveniment, despre prietenii noștri ruși. Beatrice îi caracterizează superb: „**Măi, SUNT UMANI!**”.

La metrou, ne despărțim. Pornim către casele noastre, cu certitudinea că ne vom reintâlni. Pentru a mai vizita o dată și încă o dată... „**Mica Rusie**”!

Marian Rădulescu

SĂ NU REPETĂM GREȘEA LA NEFASTĂ DIN 1941!

La 22 iunie se împlinesc 74 de ani de la agresiunea hitleristă împotriva Uniunii Sovietice. La ora actuală, propaganda burgheză trece sub tăcere faptul istoric, de necontestat, că a avut loc o agresiune. În romanul emoționant al scriitorului sovietic Boris Polevoi „*Povestea unui om adevărat*”, în care este descris eroismul unui aviator sovietic, care, prăbușindu-se cu avionul și rămânând fără ambele picioare, antrenându-se cu o voință îndârjită, a reușit să zboare din nou cu un avion de vânătoare, în acest roman există un pasaj în care este descris momentul atacării prin surprindere a URSS de către armata hitleristă. În ziua de 22 iunie 1941 era duminică. După-amiaza era liniștită, oamenii se odihneau, se distrau. Dar a căzut ca un trăznet vestea că armata germană a trecut granițele Uniunii Sovietice. Atmosfera liniștită a dispărut, oamenii au devenit sumbri și îngrijorați. Încă din acea după-amiaza, bărbații se îndreptau spre centrele de recrutare. Așa este descrisă în roman ziua de 22 iunie 1941. Agresiunea germană a fost într-adevăr o surpriză, întrucât Hitler a încălcat mișelește pactul de neagresiune încheiat cu URSS în 1939. Stalin a încheiat acest pact tocmai pentru a asigura pacea statului sovietic. Dar agresiunea nu a fost evitată. Agresorul a fost fără îndoială Germania fascistă. Acest lucru este dovedit de faptul că niciun soldat sovietic nu se găsea în afara granițelor Uniunii Sovietice, în timp ce armata hitleristă puse stăpânire aproape pe întreaga Europă.

România condusă de dictatorul Ion Antonescu s-a alăturat Germaniei hitleriste la săvârșirea agresiunii. Ca pretext a servit „*reîntregirea țării*”, respectiv anexarea Basarabiei. Dar această „*reîntregire*” s-a extins până la Cotelul Donului. Ce căutau românii acolo? Războiul nu a adus decât suferințe soldaților români. Înaintând pe teritoriul Uniunii Sovietice, armata română jefuia populația civilă sovietică și săvârșea atrocități. În ochii populației, armata română nu se deosebea de armata hitleristă. Aceasta este tableta amară pe care trebuie să o înghițim, dacă vrem să respectăm adevărul istoric. Poporul român nu poate fi învinovățit de aceste fapte, fiindcă cei care au săvârșit atrocități au fost și dușmanii propriului lor popor. Cei care au ucis 11.000 de țărani în 1907, au ucis minerii în 1929 și cefeștii în 1933, au maltrat și populația sovietică, mânați de ură împotriva

comunismului. Astăzi, la emisiunile TV sunt martirizați criminalii de război, judecați și condamnați la moarte sau închisoare. Dar sunt trecute sub tăcere actele criminale pentru care au fost pe bună dreptate pedepsiți.

La ora actuală se poate constata un periculos curent al rusofobiei. Trebuie menționat că rusofobia nu este ceva nou, a început încă în a doua jumătate a anilor '60. Atunci s-au răcit relațiile cu Uniunea Sovietică. Această orientare s-a manifestat mai ales în domeniul ideologic. A fost desființat în mod tacit ARLUS-ul (Asociația Română pentru Legături cu Uniunea Sovietică), editura „*Cartea Rusă*”, Institutul pedagogic de limba și literatura rusă „*Maxim Gorki*”. Acesta a fost un fenomen dăunător, deoarece pe măsură ce ne îndepărtăm de literatura și cultura sovietică, a pătruns în țară ideologia burgheză din Occident. Acest fenomen a fenomen a fost regizat din

umbră de anticomuniștii mascați, strecurați la conducere, a căror activitate distructivă în cârdășie cu imperialismul mondial a dus în final la răsturnarea regimului comunist.

La ora actuală se vehiculează intens ideea pericolului unei agresiuni din partea Rusiei. Dar se trece sub tăcere că Uniunea Sovietică, încă de la înființarea ei a dus o politică de pace. În România anilor '50 se scanda la demonstrații și mitinguri lozinca: „*URSS – bastion al păcii e!*”. Reacțiunea burgheză ironiza, bineînțeles, lozinca aceasta, care însă conținea un mare adevăr, devenit și mai evident acum, după răsturnarea socialismului. Faptul că timp de 45 de ani a fost pace pe bătrânul nostru continent se datorează tocmai politicii de pace dusă de Uniunea Sovietică și de celelalte state socialiste. După răsturnarea socialismului în Uniunea Sovietică, vijelia războiului a început din nou să răscolească Europa.

Încă înainte de 1989, propaganda burgheză

țipa întruna că **Tratatul de la Varșovia** este un pericol pentru pacea lumii, și Occidentul trebuie să se apere de „*agresiunea comunistă*”, întărind forțele organizației NATO. Însă foarte puțini sunt aceia care știu că pactul NATO a luat ființă la 4 aprilie 1949, iar **Tratatul de la Varșovia** s-a încheiat abia la 14 mai 1955! Ce „*prevedere*” genială a imperialiștilor, care se apărau de o alianță militară ce urma să se încheie abia după 6 ani! Istoria a dovedit că nu Occidentul trebuia să se teamă de o agresiune din partea Uniunii Sovietice, fiindcă ea, din ziua în care a luat naștere, nu a atacat niciuna din aceste țări. Lucrurile s-au petrecut tocmai invers: în 1918, la numai câteva luni după **Marea Revoluție Socialistă din Octombrie**, a avut loc invazia celor 14 state capitaliste împotriva tânărului stat sovietic. În 1941, la 22 iunie, Germania hitleristă a atacat mișelește Uniunea Sovietică, încălcând pactul de neagresiune încheiat în 1939. Într-o perioadă istorică scurtă, de numai 20 de ani, Uniunea Sovietică a fost de două ori victima agresiunii. Deși în ambele războaie poporul sovietic a ieșit victorios, el a trebuit să îndure suferințe nemăsurate, iar pierderile de vieți omenești și de bunuri materiale au fost o lovitură grea pentru statul sovietic. Ținând cont de aceste antecedente, nu poate să mire pe nimeni că în anii '50 Uniunea Sovietică a fost nevoită să ia măsuri pentru apărarea securității ei, inițiind în acest scop încheierea **Tratatului de la Varșovia**, drept răspuns la intențiile agresive ale Occidentului. Nu încăpea nicio îndoială cu privire la caracterul agresiv al NATO, îndreptat

împotriva Uniunii Sovietice, întrucât aceasta a fost refuzată atunci când a cerut să fie primită în NATO. Din moment ce statele membre ale NATO susțineau că scopul lor este apărarea păcii, Uniunea Sovietică a cerut să devină membră a pactului NATO, întrucât urmărirea același scop. Dar Uniunea Sovietică nu a fost primită în organizația NATO, fapt care a dovedit elocvent că afirmațiile despre intențiile acestei organizații de a apăra pacea erau doar minciuni. A reieșit clar că NATO este un bloc agresiv, îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste.

După al doilea război mondial erau interzise marile blocuri militare, erau admise doar organizații regionale de apărare. Așa că NATO a pornit sub masca organizației regionale a Atlanticului de Nord. Dar cu trecerea anilor, acest pact agresiv și-a extins tot mai mult tentaculele. Au ajuns să devină membre NATO state, printre care și România,

←
care nu aveau cu Atlanticul de Nord nici în clin nici în mănecă. Dar pentru capitaliști geografia nu are importanță. Tot așa, după părerea lor, România a ajuns în Europa numai după intrarea în UE. Unde era înainte, nu se știe...

De-a lungul anilor, NATO și-a sporit continuu potențialul militar, angajându-se într-o cursă nebunească a înarmărilor și extinzându-și zona de influență în numeroase țări, aflate sau nu în zona Atlanticului de Nord, care servește drept emblemă a organizației doar în mod formal. Deja în anii '60, NATO avea peste o sută de baze militare în diferite țări. În aceste împrejurări, Uniunea Sovietică s-a văzut nevoită să-și asigure apărarea, să preîntâmpine o agresiune din partea Occidentului printr-o înzestrare corespunzătoare a forțelor armate, pentru a contracara potențialul tehnico-militar al Occidentului, creând în felul acesta o stare de echilibru. A rezultate de aici o escaladare continuă a cursei înarmărilor, care nu a fost deloc favorabilă socialismului, deoarece constituia o grea povară și contrazicea însăși esența pașnică și principiile de bază ale socialismului.

În zilele noastre, istoria se repetă. Se vorbește mult în România despre amenințarea venită din partea Rusiei. În consecință, sunt

amplasate în țară tot mai multe trupe NATO și chiar comandamentul acestuia. Ne punem întrebarea: de ce Ungaria și Slovacia, care, la fel ca România, au graniță comună cu Ucraina, nu sunt amenințate? Aceste țări nu au permis amplasarea pe teritoriul lor a trupelor NATO. Acest lucru se explică prin

pe teritoriul României a comandamentului și trupelor NATO, precum și a scutului antirachetă, reprezintă un imens pericol pentru poporul român. Actualii conducători ai țării au uitat lecția istoriei, au uitat ce dezastru a însemnat pentru România atacarea Uniunii Sovietice în 1941. Acum, dezastrul ar

faptul că în aceste țări conducătorii duc o politică lucidă, independentă, în conformitate cu interesele naționale, care presupun relații de bună vecinătate cu Ucraina și Rusia. Numai România se simte amenințată, făcând jocul imperialismului american. Politicienii aflați azi la conducerea țării duc o politică trădătoare, contrară intereselor naționale, care sunt de fapt interesele poporului. Amplasarea

fi infinit mai mare, fiind în joc chiar existența poporului român. Interesul vital al României reclamă relații normale, pașnice cu Rusia. Să nu repetăm greșeala nefastă din 1941!

Prof. Cighear Șarlota

EXCES DE ZEL

În zilele noastre, pline de întuneric și incertitudine, te poți aștepta la orice: să fii confundat pe stradă cu un hoț de găini și să fii bătut măr, să te trezești cu mascații la ușa, cu noaptea-n cap, fără să știi de ce – exact ca în cazul de față – și să fii urmărit de DNA prin satelit... Cei doi bătrâni, eroii noștri din această povestire, tocmai deschiseseră ochii prinzând o nouă zi din cele câteva, câte le mai rămăseseră. Octogenarii auziră bătăi crâncene în ușa de la bucătărie.

- Poliția! Deschideți, că dacă nu, spargem ușa! Familia Carcalete, da? – întrebă un mascat cât ușa.

Moșul (șanțos): - El e! Cel mai mândru din sat!

Mascatul: - Puneți-le cătușele la amândoi, că sunt doi infractori deghizați în oameni cumsecade! Jos, la pământ, amândoi! Și tu, și babornita!

Moșul: - Nu putem, bre, că genunchii noștri nu se-ndoaie, e bușteni! Da' ce-am făcut?

Mascatul (către ceilalți): - Apucați-vă și controlați fiecare ungher, să culegem probele! Îi băgăm la zdup!

SĂ NU NE PIERDEM SIMȚUL UMORULUI

Moșul (pe gânduri): - Babo, să știi că ăștia au camere de luat vederi peste tot, pe copaci, pe stâlpi, și cred că și pe cotețul porcului, și-or fi văzut când am luat curca lu' Gică de pe gard, și tu ai pus-o fuga la oală! N-ai văzut

cum cotrobăie? E cu ochii după fulgi! Să ne ia amprentele!

Baba: - Te-o fi filmat când furai varza de pe terenul lui Mitică, c-am zărit un licăr în corcoduș!

Moșul: - O fi văzut vreun ochi de pisică...

Baba: - Mai curând te-a filmat când săreai gardu' noaptea, la bețivă, când dormeam eu, că nu te mai liniștește Dumnezeu, nici când e să dai colțu', neobrăzat bătrân ce ești! Acu' o să faci pușcărie pentru adulter!

Mascatul: - Ia zi, moșule, cu ce te ocupi matală în timpul liber?

Baba (nervoasă): - Cu săritu' gardului la vecina, se „droghează” amândoi de mama focului! Ce credeți dumneavoastră, că vecina îl iubește pe moșu' meu? S-a învățat cu „drogu”, aia e! Când nu-l are, face ca toți dracii!

Mascatul: - Intră-n sevrăj, babo! Să știi!

Baba: - Îi dă bani mulți neobrăzatei!

Mascatul: - Dac-o fi și dealer... are de unde!

Baba: - Diliu rău, maică!

Mascații, răscolind pe sub saltele, au adus un făcăleț pe care sunt înșiruite câteva perechi de chiloți gogoșar, cum se purtau pe timpuri.

Moșul (sărind ca ars): - Bagă înapoi amintirile mele, că vă reclam! De ce mi-i aduci

→

aduci sub formă de frigăruie? Asta e profanare de morminte! Acelea au fost iubitele mele din tinerețe!

Mascăt: - Le facem ADN-ul, ca să prindem toată rețeaua!

Moșul: - Te bag la furt calificat și la perversiuni! Nu-i întinde, că n-o să găsești nimic în ei! Acolo sunt: Gica, Mița, Zina, Lina și baba mea!

Baba (stupefiată): - Băgați-l la pușcărie, drogat nenorocit! Uite ce descopăr! Toate prostituatele la mine sub saltea!

Mascăt: - Moșule, ai putea să ne spui și nouă unde se află aceste infractoare?

Moșul: - Majoritatea sunt la Ghencea și două la Bellu!

Mascăt: - Notează: după-masă curățăm Bellu și Ghencea. Astea au și complici, să știi!

Moșul: - Nu este nevoie să curățai aceste zone, că le-am curățat eu, că erau pline de ierburi!

Mascăt: - Notează: infractoarele se ocupă și cu ierburi, cu etnobotanice. Moșule, ți le băgăm la răcoare!

Moșul: - E-he! De când sunt ele acolo, săracele!

Mascăt: - Douăzeci de ani, moșule! Acolo or să putrezească!

Moșul: - Toată lumea putrezește! Și mata, cât ești de jandarm!

Mascăt: - Lasă filozofia, moșule, unde ții drogurile? Unde te droghezi? Ia zi!

Baba: - În fundu' pivniței, și când iese are halucinații!

Mascații coboară și sosesc după vreo jumătate de oră, mai veseli ca niciodată.

Mascăt: - Moșule, drogu' ăla al matala e prună sau corcodușă?

Moșul (sărind ca ars): - Ați dat de damigene, escrocilor! D-aia ați venit, c-ați auzit c-am făcut țuica! M-a părât Vasile, că nu i-am dat cazanul!

Mascăt: - Scoateți-le cătușele, că sunt simpatici! Nea Nae, dacă n-ai fi și escroc, ne-am împrietenit, dar așa te băgăm la dubă! Asta

e legea!

Moșul: - Eu nu sunt „Nea Nae”, eu sunt „Nea Costică”! „Nea Nae” e vărul meu de vis-a-vis, tot Carcalete, care are băiatul cu firme și face turcii! Țăla e cu șmecheriile! Eu sunt Costică Carcalete, idiotilor!

Mascații rămân cu gura căscată.

Mascăt: - Ne cerem iertare, a fost o confuzie!

Baba: - A prins bine, c-am aflat și eu cu cine stau sub același acoperiș! Cu un delapidator de suflete!

FINAL

Vedem cu toții, cu stupoare,
Cum intră hoții la răcoare...
Fără vreun pic de demnitate,
Ca niște slugi nevertebrate.

Sunt grași, urâți și puturoși,
Sunt elemente de poluare,
Sunt cete-ntregi de ticăloși
Și gașca este tot mai mare!

Azi vom scăpa de derbedei,
Vor fi cu toții judecați,
Iar cei mai tari, ce se cred zmei,
Vor fi chiar primii demascați!

Adio, dragi baroni locali,
Ne-am săturat de mult de voi!
Sunteți și-ați fost mereu penali,
Mare pedeapsă pentru noi!

Dar avem groapă de gunoi,
Unde-aruncăm oameni ca voi!
Adio, dar, pensii speciale,
De care-ar râde... Caragiule!

LA PARLAMENT

Prezentatoarea, cu un aer grav, posomorât,
ne anunță schimbări „importante” în
economia noastră „performantă”, cum ar fi:
scumpirea cartelelor de metrou, scumpirea

gazelor, scăderea TVA-ului, semn de bunăstare și alte modificări fericite, care fac ca locurile de muncă să crească văzând cu ochii. Și buzunarele să se rupă de greutate.

Transmitem de la Palatul Parlamentului, în direct, ședința „aleșilor” noștri. Dar cum aleșii noștri sunt toți o *famiglie* – soră, cumnată, nevastă, amantă, veri, socri, cuscri, nași, fini și alte grade de rudenie, iată ce-am putut surprinde în timpul ședinței:

Primul parlamentar: - Ce faci, Tănțico? Te-ai hotărât să-l faci, sau îți dau banii să rezolvăm problema, că dacă află nevastă-mea e jale! Lovitură de STAT!

Tănțica: - Un milion de euro, banii jos, că altfel mă sparg aici, în plen!

El: - O.K.! Bine că nu mi-ai cerut mai mult, e rezonabil! Te iubesc! Ești modestă!

Al doilea: - Frusinico, ce știi de mă-ta? O mai bate ăla bătrănu? I-a pus ochiul la loc?

Al treilea: - Iubirea mea eternă, vezi c-am dat un tun săptămâna aceasta, te duce taticu-n Dubai, vezi să nu suflă cuiva, să afle nevastă-mea, că te scoate din toate funcțiile politice, ai auzit? Păpușo! Și intrăm în criză!

„Păpușă”: - Să-mi iei un „Matiz” mâine, că e micuț și se strecoară repede...

El: - Îți iau una mișto, decapotabilă, după ședință, ce nu face babacu pentru tine? Că-mi place cum răcnești...

Alt parlamentar: - Costică, zi-i lui fratele-meu, primarul, c-am pus mâna pe terenul acela central și când iau cele cinci milioane de euro vă dau la toți, părlitilor! Pomana porcului!

Ultimul (deocamdată): - Bă, sportivule, vezi că-l botez duminică pe ăla micu, veniți toată galeria, că jucăm și țipăm cât putem, s-o facem lată! Vezi c-am chemat și „opozitia”. Vin toți verii noștri din țară! Cu bolizii lor și muierile-ncărcate de aur! Vezi să nu afle presa, că tocmai s-a aflat de-un faliment pe unde va! Te-ai prins, nu? Mucles!

Mariana-Aurelia Pleșa

În anul 1994 am propus un sistem globalizat de conversie a „deșeurilor” termice în energie electrică. Am estimat că

poluarea invizibilă este cea termică, ce face ca temperatura medie iarnă să fie mai scăzută cu 8 grade Celsius, iar cea pe timp de vară cu 8 grade mai mare decât în 1970. Cauza poluării este generată de *ciclul Carnot* din climatizoare de aer condiționat, ca și de emisiile termice generice. Am estimat că orice autoturism particular „aruncă deșeurii” termice în atmosferă, de 10 KW. Pentru cele 770 milioane de autoturisme din Europa, se produce o poluare termică

SISTEM GLOBALIZAT DE CONVERSIE A DEȘEURILOR TERMICE ÎN ENERGIE ELECTRICĂ

de 2.000 Terra Watt. Această „gunoi termică” transparentă poate fi reciclată în energie electrică, scăzând temperatura medie pe timp de vară și crescând pe timp de iarnă, aducând umiditate și belșug. Am făcut un proiect de 2 milioane € ce poate fi compensat financiar în 10 ani și care produce 4,5 MW. Tot ansamblul de 300.000 generatoare de energie poate fi monitorizat prin GPS, ca evidență a bunei funcționări. Am propus firmei **Euroconstruct 98** generatoare

termo-electrice ce pot oferi 440 W/m pătrat, încastate în asfalt, și pentru aceasta am fost angajat la firmă. Acum caut

parteneri pentru realizarea proiectului, căci este muncă de echipă, comunitară. Am făcut prima invenție pentru medicină în 1976, un numărător electronic de colonii celulare, ca acum să realizez o invenție farmaceutică pentru vindecarea bolii *Tolosa-Hunt Syndrom* de care am și suferit.

Liviu Lungu

DE CE A FOST OMORÂT MUAMMAR AL-GADDAFI?

Au trecut aproximativ patru ani de când a început așa numita „primăvară arabă”. Libia, sub loviturile aeriene ale NATO, raidurile insurgenților liberali și islamisti, s-a transformat din Jamahirie în „tânără democrație”. Să vedem ce nu le-a convenit „libienilor(?)”, de ce l-au omorât pe liderul lor, Muammar al-Gaddafi:

1. Libia lui Gaddafi nu avea nici o datorie față de nimeni în lume;
2. Prețul unui litru de benzină era de 0.14\$;
3. Prețul unei pâini era de 0.15\$;
4. Învățământul și spitalizarea erau gratuite;
5. Tinerii căsătoriți primeau în dar 64.000\$ pentru a-și procura apartament;
6. Fiecare familie libiană avea propria casă;
7. Pentru fiecare membru, familia libiană primea anual 1.000\$ subvenții;
8. Pentru fiecare copil nou născut, familia primea 7.000\$, ajutor material;
9. Ajutorul de șomaj 730\$ lunar;
10. Orice libian, dacă era admis la oricare facultate din lume, primea 2.500 euro de la stat plus întreținere plus un automobil;
11. Salariul unei asistente medicale era de minim 1.000\$;
12. Automobilele în țară erau vândute numai la preț de fabrică;
13. La deschiderea propriei afaceri, Jamahiria Libiană oferea un ajutor material de 20.000\$, într-o singură tranșă;
14. Nu exista impozit pe imobil, la apartamente și casele de locuit;
15. Impozitele mari erau interzise prin lege;
16. Cetățenii libieni primeau creditele fără dobândă din partea statului;
17. Energia electrică era gratuită pentru populație;
18. În toată țara era dezvoltată o rețea de magazine pentru familiile cu mulți copii, în care alimentele de bază erau vândute la un preț simbolic;
19. Pentru vânzarea produselor alimentare cu termenul expirat – amenzi astronomice;
20. Pentru falsificarea preparatelor medicale – pedeapsa cu moartea;
21. Vânzarea și consumul de alcool – interzis prin lege;
22. Intermedierea în vânzarea imobilelor – interzisă prin lege;
23. După venirea la putere a lui Gaddafi, din Libia au fost alungate marile corporații;
24. Doar după preluarea puterii de către Gaddafi, negrii din sudul Libiei au primit drepturi cetățenești;
25. În 40 ani de „dictatură” populația țării a crescut de trei ori, iar mortalitatea infantilă s-a

micșorat de nouă ori;

26. Speranța de viață a crescut de la 51,5 la 74,5 ani;

27. Gaddafi a luat decizia de a scoate Libia din sistemul bancar mondial, și alte 12 țări arabe erau gata să-i urmeze exemplul.

Acum Libia nu mai are nimic, în afară de „democrație”. În concluzie ce ar fi de spus? Fiecare și-o face cu mâna lui... Muammar al-Gaddafi este una din primele mari jertfe în lupta binelui cu răul din secolul XXI, din păcate nu credem să fie el ultimul...

Publicăm mai jos mesajul necenzurat și nemodificat al Colonelului Muammar al-Gaddafi – adevărat testament în fața poporului său:

„În numele lui Allah, binefăcătorul și milostivul...”

Timp de 40 de ani, sau au fost mai mulți,

nu mai țin minte, am făcut tot ce am putut să dau oamenilor case, spitale, școli, iar când le-a fost foame le-am oferit hrană. Am transformat chiar Benghazi în zonă agricolă din deșert, am înfruntat atacurile de la acel cowboy Reagan, când mi-a omorât fiica adoptată de la orfelinat, el încerca să mă ucidă, în loc de asta el a ucis-o pe sărmana fetiță inocentă. Apoi i-am ajutat pe frații și surorile mele din Africa, cu bani, pentru Uniunea Africană.

Am făcut tot ce am putut să-i învăț pe oameni ce înseamnă conceptul unei democrații reale, unde comitetele oamenilor conduceau țara. Dar aceasta nu a fost niciodată de ajuns, așa cum unii mi-au spus, chiar oamenii ce aveau case cu 10 camere, costume și mobilier nou, aceștia nu erau niciodată mulțumiți, așa egoiști cum erau vroiau mereu mai mult. Ei au spus americanilor și altor vizitatori că aveau nevoie de democrație și libertate, fără să realizeze vreodată că era vorba de un sistem de „tăiat gâtul”, unde câinele mai mare îi mănâncă pe restul, însă ei erau vrăjiți de aceste cuvinte, fără să realizeze măcar că în America nu există medicamente gratuite, spitale gratuite, case gratuite, educație gratuită

și nici mâncare gratuită, cu excepția faptului când oamenii trebuie să cerșească sau să stea la cozi interminabile pentru o farfurie de supă.

Nu, indiferent de ce făceam, nu era niciodată de ajuns pentru unii, însă pentru alții, ei știau că eram fiul lui Gamal Abdel Nasser, singurul lider arab și musulman veritabil care a existat de la Salah-al-Deen încoace, când el a revendicat Canalul Suez pentru oamenii săi, la fel cum am revendicat și eu Libia, pentru oamenii mei, erau pașii lui cei pe care am încercat să-i urmez, ca să-mi țin oamenii liberi de la dominația colonială – de le hoții ce vroiau să fure de la noi.

Acum sunt sub atacul celei mai mari forțe militare din istorie, fiul meu cel mic african, Obama, vrea să mă ucidă, să ia libertatea acestei țări, să ia gratuitatea caselor noastre, medicamentele noastre gratuite, educația noastră gratuită, hrana noastră gratuită, și să o înlocuiască cu stilul hoțoman american, numit „capitalism”, însă noi toți din lumea a treia știm ce înseamnă asta, înseamnă corporații ce conduc țările, conduc lumea, iar oamenii suferă.

Astfel, nu există alternativă pentru mine, trebuie să iau poziție, iar dacă Allah dorește, voi muri urmând calea Sa, cale ce a făcut din țara noastră o țară cu teren agricol bogat, cu hrană și sănătate și chiar permițând și ajutând frații și surorile noastre africane să lucreze aici alături de noi, în Jamahiria Libiană.

Nu-mi doresc să mor, însă dacă se ajunge la asta, pentru a-mi salva pământul și miile de oameni care-mi sunt copii, atunci fie!

Fie ca acest testament să fie vocea mea în lume, că m-am ridicat împotriva atacurilor cruciaților din NATO, m-am ridicat împotriva crudității, trădării, împotriva Vestului și ambițiilor colonialiste și că am stat alături de frații mei africani, adevărații frați arabi și musulmani, ca și o rază de lumină.

Când alții își construiau castele, eu am locuit într-o casă modestă și într-un cort. Nu mi-am uitat niciodată copilăria din Sirt, nu am cheltuit nesăbuit banii țării și, precum Salah-al-Deen, marele nostru lider musulman, care a salvat Ierusalimul pentru Islam, am luat doar puțin pentru mine...

În Vest, unii m-au numit nebun, dement, însă ei știu adevărul, deși continuă să mintă, ei știu că pământul nostru este independent și liber, nu sub control colonial, ei știu că viziunea mea, calea mea este, iar asta a fost limpede pentru oricine, pentru oamenii mei și că voi lupta până la ultima suflare ca să rămânem liberi, fie ca Allah cel atotputernic să ne ajute să rămânem încrezători și liberi.”

Preluare după: <http://www.frontpress.ro/2013/03/de-ce-a-fost-omor-at-muammar-al-gaddafi.html>

Nu este o glumă și nici nu este o știre falsă. **Cuba are, de ani buni de zile, un vaccin eficient împotriva cancerului de plămâni.** Însă embargoul impus de Statele Unite ale Americii a făcut ca acesta

să rămână izolat de restul lumii... până acum.

Sub administrația Obama, relațiile cu Cuba au început să se mai normalizeze. Cu ceva timp în urmă, guvernatorul New Yorkului, Andrew Cuomo, a vizitat Havana împreună cu reprezentanți ai **Roswell Park Cancer Institute**, ocazie cu care s-a reușit să se realizeze un parteneriat cu **Centrul de Imunologie Moleculară din Cuba**, pentru a aduce vaccinul **Cimavax** (împotriva cancerului de plămâni) și în SUA, pentru a fi testat și eventual îmbunătățit.

Ce i-a entuziasmat cel mai mult pe americani este faptul că **Cimavax** are o toxicitate redusă și este foarte ieftin de produs. Studiile clinice efectuate în Cuba au demonstrat eficacitatea și siguranța noului vaccin, el crescând speranța de viață a

pacienților în medie cu 4-6 luni, fără să genereze efecte secundare semnificative. Totodată, calitatea vieții pacienților s-a îmbunătățit.

Cuba este renumită pentru trabucurile fabricate aici, pentru rom și... „**Che Guevara**”, mai puțin știut este că are unul dintre cele mai inventive programe de cercetare medicală și în biotehnologie din lume. Având în vedere că salariul mediu în Cuba este de 20 de dolari

CUBA A INVENTAT VACCINUL ÎMPOTRIVA CANCERULUI DE PLĂMÂNI

Universitatea de Științe Medicale din Havana, Cuba

pe lună, această țară s-a văzut nevoită să se descurce, așa că cercetătorii săi au fost împinși spre soluții mai inovative și abordări diferite.

Tot în Cuba a fost inventat și **interferonul**, o proteină care joacă un rol important în sistemul imunitar. Interferonul este folosit în tratamentele bolnavilor de cancer și SIDA. De asemenea, Cuba are propriile vaccinuri pentru meningita B și hepatita B. Pentru că în Cuba se fumează foarte mult, cancerul pulmonar a devenit cea de-a 4 cauză de deces, lucru care i-a impulsivat pe cercetători să încerce să găsească un leac. După 25 de ani de cercetări, oamenii de știință de la Centrul de Imunologie Moleculară au descoperit acest vaccin, iar în 2011, Ministerul Sănătății l-a oferit publicului pe gratis, fiecare vaccinare costând guvernul cubanez doar un dolar.

Cum funcționează

În loc să atace în mod direct tumorile, **Cimavax** vizează o proteină produsă de tumori, pe care apoi o răspândește în sânge. Această acțiune face ca în organismul

persoanei vaccinate să se elibereze anticorpi care inhibă un hormon numit factorul de creștere epidermică, care stimulează creșterea și refacerea celulelor, dar care atunci când scapă de sub control cauzează cancer. Astfel, scopul vaccinului **Cimavax** este să împiedice dezvoltarea tumorilor și metastaza.

În același timp, factorul de creștere epidermică joacă un rol important și în dezvoltarea altor tipuri de cancer, dar cubanezii nu l-au testat și în acest sens din lipsă de fonduri. Dar **Cimavax** nu este singurul vaccin dezvoltat în Cuba împotriva cancerului de plămâni. **Racotumomab** este un alt astfel de vaccin, cu un mecanism total diferit, atacând un anumit tip de lipide ce se găsesc în celulele canceroase.

Poate Guvernul român învață de la cubanezi că menținerea și finanțarea unui institut de cercetare, cum este Institutul Cantacuzino de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și

Imunologie, poate aduce numai câștiguri pe termen lung, iar închiderea unui astfel de institut de cercetare, așa cum se încercă în prezent, nu reprezintă decât dovada unei acute lipse de viziune și chiar de prostie...

A consemnat **Petre Ignat**

VENEZUELA SE AFLĂ ÎN MIJLOCUL UNEI NOI RECONFIGURĂRI GEOPOLITICE MONDIALE

Ministrul Puterii Populare pentru Relații Externe a Venezuelei, Delcy Rodríguez, a evidențiat în cadrul unui interviu al emisiunii lui José Vicente Hoy, realizată de **Telegen** duminică, 17 mai, faptul că Venezuela se află în mijlocul unei noi reconfigurări geopolitice mondiale, și din această cauză țara pe care o reprezintă este victima unei hărțuiri mediatice a dreptei internaționale. „Există o nouă reconfigurare geopolitică mondială și politica externă venezuelenă se află în mijlocul acestei noi

reconfigurări”, a declarat Rodríguez. Ea explicat că această nouă ordine geopolitică mondială, evidențiată în America Latină prin Uniunea Națiunilor Sud-Americane, Alianța Bolivariană a Popoarelor Americii Noastre și Comunitatea Statelor Latino-Americane și Caraibiene (mecanisme sprijinite de liderului Revoluției Bolivariene, Hugo Chávez), este contrară intereselor istorice ale centrelor imperiale economice și militare.

„De aceea suntem în prezent victima unei hărțuiri aberante a centrelor puterii

mediatice și facem față, de fapt, unei puteri deoarece impunitatea cu care acționează mass-media este absolută, este un abis în care nu există drepturi. Este o putere autonomă, care răspunde unor centre financiare de putere. Este brațul armat al opiniei publice”, a spus aceasta.

Înainte impunității de care se bucură monopolul mediativ internațional, Ministrul de Externe a scos în evidență cât de important este ca popoarele să poată transmite adevărul despre țările lor suverane,

mai presus de minciunile și defăimarea difuzate la nivel mondial de elitele financiare. „Un lucru este realitatea virtuală pe care pretind să o vândă mediile de comunicare și altceva este realitatea adevărată, exercitată de popoare.

Delcy Rodríguez, Ministrul Puterii Populare al Venezuelei

Nu există alt adevăr decât acela trăit de popoare și astăzi America Latină și Caraibe scot în evidență modele progresiste autonome și independente, care întăresc unitatea politică, economică, socială și culturală, cu mecanisme

de cooperare, complementare și mai ales de unitate politică ce generează un impact pozitiv, și țara noastră se află în mijlocul aceste reconstrucții care intră în contrast cu puterile imperialiste”, a punctat ministra.

Aceasta a mai semnalat faptul că Venezuela se confruntă cu o hărțuire mediatică aberantă care caută să demoralizeze poporul, să erodeze instituțiile venezuelene, atacând principalele figuri ale Statului și justificând o posibilă intervenție imperialistă.

„Noi urmărim îndeaproape și permanent infamia și minciuna care se lansează împotriva Venezuelei. Am realizat un studiu al celor 17 săptămâni care au trecut din acest an și am constatat că doar în mediile spaniole un procent de 71% dintre știrile despre Venezuela sunt negative, 29% neutre și 0% pozitive. Acest lucru demonstrează că există un atac feroce împotriva țării, care caută să delegitimeze instituțiile venezuelene”. Rodríguez a semnalat că această campanie de defăimare și demoralizare difuzată prin intermediul mass-mediei corporatiste naționale și internaționale împotriva președintelui Parlamentului, Diosdado Cabello, răspunde exact la aceeași strategie de a demoraliza poporul și pretinde delegitimarea

instituțiilor democratice din Venezuela.

„Am denunțat considerația conform căreia Venezuela ar fi un stat în afara legii, un stat care încalcă drepturile omului, un narco-stat, care are o singură intenție – aceea de a facilita și justifica intervenția străină. Campania mediatică caută să destabilizeze țara și să controleze opinia publică internațională atacând, în mod evident, figurile revoluționare”, a indicat aceasta. Încă din ianuarie acest an, mass-media internațională precum ABC au difuzat false acuzații împotriva lui Diosdado Cabello, care au primit replică din partea companiilor mediatice venezuelene precum El Nacional și Tal Cual sau portalul La Patilla. În această săptămână, mass-media internațională, cum ar fi ziarul american Wall Street Journal și rețeaua CNN au lansat o nouă rundă de infamii, pentru a ataca onoarea și demnitatea președintelui Parlamentului, în încercarea de a-l relaționa cu rețele de narco-trafic, acuzând fără probe însă, care să fie depuse la vreun anume tribunal sau procuratură din țară sau din străinătate.

Preluat după AVN. - 24 mai

Actualul model economic Al României este un clasic – repetăm, un clasic! – model de tip colonial, cu valoare adăugată joasă și control integral

al capitalului străin în axa majoră a economiei, model rezervat periferiilor de către centrul colonial (în cazul în speță Vestul Europei). României îi este de fapt rezervat cel mai de jos dintre stadiile modelului de tip colonial: cel de anexă de consum, care nu este nici măcar integrat centrului precum este atelierul. Cum s-a ajuns aici, doar cei ce vor să nu vadă evită subiectul: prin rapt de tip colonial, prin preluarea de către capitalul centrului a punctelor strategice și sectoarelor de forță ale economiei.

Cum se poate ieși din această situație? Căci, dacă se admite a se discuta despre un nou model economic, înseamnă că se presupune că se poate ieși din această situație! Apelând la istorie, nu există vreun dubiu că, din situația de colonie, nu se poate ieși decât într-o anumită conjunctură internațională, iar în momentul de față conjunctura internațională nu este favorabilă nici chiar unei încercări, darămite unei reușite!

Un nou model economic pentru România este în afara discuției în conjunctura actuală. Dar să admitem că putem aspira nestingheriți la un nou model economic! Atunci însă întrebarea firească este cine ar urma să-l construiască. Desigur, cineva interesat într-

PE MÂNA CAPITALULUI STRĂIN, ROMÂNIA VA RĂMÂNE MEREU O COLONIE ȘI VA MURI SUBDEZVOLTATĂ CU DRAGUL EI DE CAPITAL STRĂIN DE GÂT!

un asemenea model și care să aibă și puțința s-o facă! Să fie vorba de statul român?! Deposedat de controlul direct și indirect asupra economiei, statul, și să vrea, nu mai poate! Nu mai dispune nici de resurse, nici de pârgurii care să redirecționeze resursele aflate în mâna altora! Fără resurse și fără pârgurii, statul este ca și inexistent din punctul de vedere al construirii unui nou model economic.

Cine ar mai putea fi interesat și cu potențe de implementare? Desigur, capitalul privat autohton. Acesta însă, slab tehnologic și financiar prin însăși scurta sa istorie și trimis la văcsuit ghetă de către capitalul străin, rămâne o opțiune în domeniu poate doar pentru secolul următor.

Singura forță aptă de a construi un nou model economic ar fi fost capitalul privat autohton la spate cu capitalul public, dar, prin dispariția practic a statului, această șansă nu mai există.

Nu întâmplător, tocmai cei cu contribuția cea mai mare la demolarea economiei românești vorbesc de rolul precumpănitor al capitalului străin. A aștepta însă mântuirea sau un nou model economic de la capitalul străin este o pură naivitate. Capitalul străin a

fost cel care a adus România unde România este acum din punct de vedere economic! Nici nu se pune problema dacă onor capitalul străin este interesat sau nu de un nou model economic în România! Căci, pur și simplu, nu este treaba lui! Treaba lui este profitul. De

aceea a venit în România și asta va urmări în România, în veacul vecilor! Pe mâna capitalului străin, România va rămâne mereu o colonie și va muri subdezvoltată cu dragul ei de capital străin de gât!

Autor: Ilie Șerbănescu

(Preluat de pe: <http://gandeste.org/general/ilie-%C8%99erbanescu-pe-mana-capitalului-strain-romania-va-ramane-mereu-o-colonie-si-va-muri-subdezvoltata-cu-dragul-ei-de-capital-strain-de-gat/40662>)

De regulă, coincidențele se întâmplă odată la câteva zeci de ani și ar trebui să se petreacă în mod aproximativ egal în bine și în rău.

Când însă acestea se „întâmplă” atât de des, și numai pe o latură a evenimentelor, numai când trebuie să mi se ia un drept, să fiu furat, mințit, înjosit, manipulat, verificat, urmărit, înregistrat, monitorizat, batjocorit, eu nu cred în coincidențe.

Nu credem că este o coincidență faptul că de peste 25 de ani nici un guvern, nici un președinte, nici un partid, nu au reușit să construiască altceva decât vile.

Nu credem că este o coincidență faptul că de peste 25 de ani încoace, toate combinatele, întreprinderile, fabricile care produceau ceva ce era căutat și avea valoare, industria chimică, petrolieră, agricultura, industria națională de armament, energia, transporturile, metalurgia, industria de mașini și utilaje au căzut toate, s-a ales praful de ele, au dispărut așa neplanificat.

Nu credem că este o coincidență faptul că flota comercială a unei țări poate să dispară așa dintr-o dată și nimeni nu e vinovat de asta, ca și cum ar fi dispărut sau ar fi fost vândută pentru că nu mai aveam nevoie de ea, fără să punem nimic în schimb.

Nu credem că este o coincidență faptul că toate

combinatele siderurgice ale țării au încăput pe mâna unor reprezentanți ai unor puteri străine.

Nu credem că este o coincidență faptul că de peste 25 de ani, înainte de fiecare mandat de președinție, sau de alegeri, candidații principalelor partide, sau trimiși ai lor, fac vizite mai mult sau mai puțin oficiale la „curțile” marilor puteri vestice („licurici” mai mari sau mai mici).

Nu credem că este o coincidență faptul că la conducerea țării, în Parlamentul României, în guvern, la președinție, apar mereu persoane cu dosar penal, aflați în cercetări, cu dosare de plagiat, incompatibilitate, persoane șantajate și șantajabile, a căror probitate morală este nu numai îndoielnică, ci de-a dreptul scandalosă, numai bune de manipulat.

Nu credem că este o coincidență faptul că din toată justiția română sunt aleși în fruntea ei exact cele mai controversate persoane, dar reevaluate, unii cu procese pierdute la CEDO pentru abuz, că nu mai avem judecători buni în România, încât suntem nevoiți să numim procurori pe post de judecători la CCR.

NU CREDEM CĂ E O COINCIDENȚĂ!

Nu credem că este o coincidență faptul că toți escrocii internaționali investesc în România, că aceștia sunt desemnați să negocieze „privatizări” strategice din România.

Nu credem că este o coincidență faptul că din toate privatizările efectuate, nici una nu a reușit și toate întreprinderile privatizate au ajuns în faliment, că practic nu mai avem nimic care să meargă în această țară, nici energie, nici transporturi, nici industrie de armament, nici păduri, și în curând nici ape, care vor fi

otrăvite prin metoda RMGC sau Chevron.

Nu credem că este o simplă coincidență faptul că sistemul educațional este la pământ, că renumita școală românească nu mai există, că școala românească scoate numai „EBE”, și „Mareani”, așa cum se exprima eufemistic fostul prim-ales al țării, realizatorul unei „capodopere”.

Nu credem că este o coincidență faptul că în loc să ridicăm ștacheta învățământului, noi căutăm soluții să dăm și proștilor diplomă, să avem nu numai proști cu diplomă cum deja avem, dar și diplomă pentru proști.

Nu credem că este o coincidență faptul că nu mai avem industrie de apărare, nu mai avem armată, nu mai avem cu ce ne apăra țara, am transformat gradele militare în cocarde pe umerii prietenilor și slujitorilor politici, că generalii armatei intră în pușcărie mai repede decât membrii clanurilor mafioate, că armata, ca întreg poporul, este dezbinată, ajungându-se ca militarii să fie considerați coada de topor, sau „minerii” unui partid sau altul.

Nu credem că este o coincidență faptul că se

dărâmă spitale și se înmulțesc cimitirele, că doctorii ne pleacă în străinătate, iar în țară ne umplem de reprezentanții a sute de „misiuni evanghelice” care găsesc aici toate condițiile pentru îndobitocirea celor cu diplomă de prost.

Nu credem că este o coincidență faptul că în loc să fim uniți, în loc să ne manifestăm ca o națiune suverană, noi cedăm suveranitatea unor organizații sau structuri care nu urmăresc decât spolierea acestei țări, și ne mai și federalizăm sub deviza „cu cât le dăm mai mult din ceea ce mai avem, cu atât vom primi și noi câte ceva de ros”.

Nu credem că este o coincidență faptul că numai la noi se vorbește de autonomie, regionalizare, drepturile minorităților, în timp ce în alte țări - curios! - nu sunt astfel de probleme, deși românii din alte țări nu au nici școli în limba română, nici universități și nu sunt nici lăsați să își folosească limba română în administrația locală, dar să mai fie declarată limba română ca limbă oficială.

Nu credem că este o coincidență faptul că nu mai avem nimic și ne pierdem treptat și conștiința de neam, așa cum nu este o coincidență nici faptul că din toată Biblioteca Romei au „dispărut”, fără să se știe cum, exact volumele care vorbeau despre daci.

Nu credem că este o coincidență faptul că pământul

sfânt al vechii Dacii, toate centrele energetice și spirituale ale acestui pământ, Munții Orăștiei, Munții Buzăului, Bucegii, sunt cercetate, investigate, scormonite, luate în arendă sau cedate pentru „dezvoltare” turistică, sau pentru „antrenamente militare” reprezentanților unor țări care în toată istoria ne-au adus numai „bucurii”.

Nu credem că este o coincidență faptul că toate guvernele și conducerea partidelor, candidații la președinție, aveau și au în componență, sau erau și sunt pioni sau chiar membri ai unor structuri oculte sau servicii secrete, sau și-și...

Crede cineva în coincidențe?

Text preluat și adaptat de P.I.

(Sursa: <https://deveghepatriei.wordpress.com/2013/06/25/colonel-r-marin-neacsu-revista-art-emis-nu-cred-in-coincidente/>)

În loc să fim o țară numai frați,
Simțim, în noua epocă barbară,
C-am fost, în viața noastră, blestemați
S-ajungem chiriași la noi în țară.

Din tot ce facem, nu avem nimic,
Ne macină străine interese,
Făina noastră n-are spor nici pic,
Nici pâinea în cuptor nu ne mai iese.

Trăim același tragic simțământ,
Sub politicieni și sub contabili,
Că noi, ca neam, avem destinul frânt
Și suntem de prisos și nerentabili.

Umili, ne cerem scuze de la toți,
Că nu ne-au chinuit destul în viață,
Și ne conduc niște fanarioți,
Ce pe cei mici trădarea îi învață.

Poet nebun, ce vorbe mai îndrugi,
De zici că ești din neam ce nu se lasă,
Când am ajuns în țara noastră slugi
Și suntem cerșetori la noi acasă?

ROMÂNIA, ULTIMUL BAL

Adrian Păunescu (20.VII.1943 - 5.XI.2010)

Și vii, și morți, amestecați, acum,
Dispuși să emigreze se arată,
Mormintele se pregătesc de drum,
În România deromânizată.

Sus-pușii nu mai au nimica sfânt,
Ca pe cravate, jurământu-și schimbă,
Nu mai avem nici fabrici, nici pământ,
Vorbim și limba noastră-n altă limbă.

Și-acum se-aude clopotul fatal,
Vin vremuri de urgie și de grindeni
Și este seara ultimului bal,
Din zori, vom fi români de
pretutindeni.

Probabil, mâine-aici va fi pustiu
Și toți în pribegie vom porni-o,
Drum bun, popor pierdut la un pariu,
Adio, mamă patrie, adio!

Adrian Păunescu

SPORT - CUPA ACS TITAN

Sâmbătă, 20 iunie 2015, pe Lacul IOR
S- Titan din sectorul 3, s-a desfășurat
concursul nautic „Cupa ACS Titan”, organizat
de clubul cu același nume, președinte Anghel
Ion. La această competiție au participat
sportivi și sportive de la cluburile: ACS Titan,
CSS 6, CSS 4, CSS Triumf, CS Scorseze, CS
Sportul Studentesc și CSA Steaua, toate din
București.

Au avut loc 16 curse în probele de kaiac,
canoe, StandUpPaddle și sandoline (amatori)
la categoriile: juniori III, juniori II, juniori I,
seniori și Masters&Oldboys.

Iată câștigătorii în ordinea desfășurării
curselor:

1. Kaiac 1 juniori III - Pîrvu Valentin - CSS 6
2. Kaiac 1 junioare II - Pleșca Laura - CSS Triumf
3. StandUpPaddle Open - Miloș Fănel -

CS Scorseze

4. Sandoline copii - Suche Eric - CSS 6
5. Kaiac 1 juniori I - Dini Vlad - CSS 4
6. Canoe 1 masters - Miloș Făne - CS

Scorseze

7. Kaiac 1 masters - Radu Gheorghe -

ACS Titan

8. Kaiac 1 juniori II - Pîrvu Valentin - CSS 6
9. Kaiac 1 junioare I - Pleșca Laura - CSS

Triumf

10. Canoe 1 junioare I - Anghel Adriana -

CSA Steaua

11. Canoe 1 juniori I - Preda Cosmin -

CSS 6

12. Kaiac 1 tineret - Băjenaru Alin - CSS 4

13. Kaiac 1 senioare - Barbacariu Larisa -

CS Sportul Studentesc

14. Kaiac 1 F masters - Frățică Mariana -

CS Sportul Studentesc

15. Kaiac 1 Masters & Oldboys - Ignatencu

Petre - ACS Titan

16. Sandoline masters - Topa Mihai - ACS

Titan

Petre Ignatencu (al doilea din stânga),
directorul revistei „Scânteia”,
câștigătorul probei de Kaiac 1 Oldboys

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com